

Arrest

nr. 130 211 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, S.(...) H.(...) S.(...) M.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 22 december 1971 in de stad Shoubra al-Kheima. U stelt een orthodox Koptisch christen te zijn. Op 20 juli 1996 bent u gehuwd met F.(...) B.(...) K.(...) N.(...) (O.V. X; CG 13/16997/B) en samen hebben jullie drie kinderen, A.(...), U.(...) en M.(...). Van 2002 tot een week voor uw vertrek uit Egypte werkte u als transportdirecteur van een computerfirma. Daarnaast was u kerkganger en assisteerde u de financiële verantwoordelijke binnen de kerk. In het bezit van uw eigen appartement, uw eigen auto alsook grond en geld, genoot u steeds van enige welvaart in Egypte. U kende geen problemen tot u op 7 september 2013 plots driemaal getelefoneerd werd door een voor u onbekend persoon die zei dat hij tot een islamitische groepering behoorde. Om uw veiligheid als christen in het dorp te garanderen, eiste hij van u bij wijze van aflossing (jizya) dagelijks een som van 300 Egyptische pond. "Zij" zouden het geld

zelf komen halen. Aanvankelijk besteedde u hier slechts weinig aandacht aan. In de namiddag van 8 september 2013 werd u nogmaals op dezelfde manier gecontacteerd maar ditmaal verscherpte de toon. Niet alleen uw kinderen maar ook uw echtgenote werden bedreigd. 's Avonds diende u een klacht in bij het politiekantoor van Shoubra al-Kheima II. Naderhand werd u nog drie, vier of vijf door hetzelfde telefoonnummer getelefoneerd. "Denk je dat de politie jullie zal kunnen beschermen? Wij zullen jou tonen wat ons antwoord hierop is. Wij zullen uw huis morgen, overmorgen aanvallen." Niettemin ongerust, vermoedde u dat het slechts bij bedreigingen zou blijven. Op 14 september 2013 keerde u rond 17u à 17u15 terug van uw werk en trof u uw echtgenote aan in een overhoop gehaald huis. Zij lichtte u erover in dat drie radicale moslims aan de deur hadden geklopt en de "jizya" hadden geëist. Nog voor zij had kunnen opendoen, werd de deur geforceerd en vielen zij binnen met houten stokken waarvan sommige een ijzeren uiteinde hadden. Omdat jullie kinderen met een mes bedreigd werden, bood uw echtgenote hen al jullie goud ter waarde van 150.000 Egyptische pond en 10.000 Egyptische pond cash aan. Daarnaast stolen zij ook drie GSM's. Toen zij uiteindelijk wilden vertrekken, sloegen ze uw echtgenote met een stok. Zij beschermde haar hoofd en bijgevolg werd haar rechterarm gebroken. Ook de kinderen waren licht gewond en hadden snijwonden in hun gezicht. Na de aanval die reeds tussen 14u30 en 15u30 had plaatsgevonden, verschanste uw echtgenote zich thuis totdat u terugkeerde. Nadien kwamen uw schoonouders de kinderen ophalen, deed u samen met uw echtgenote omstreeks 17u30 in hetzelfde politiekantoor aangifte van de feiten en gingen jullie naar het ziekenhuis. Sederdien verbleef u samen met uw gezin tot op de dag van uw vertrek naar België – dit is één maand lang - bij uw schoonouders in Shoubra, Cairo. Gedurende die periode informeerde u zich nog tweemaal bij de politie naar de stand van zaken met betrekking tot uw beide klachten, maar vooralsnog bleek er geen nieuws te zijn. Op 13 oktober 2013 reisde u samen met uw echtgenote en drie kinderen per vliegtuig naar België. U deed dit met uw eigen paspoort dat voorzien was van een Schengenvisum. Daags nadien vroeg u samen met uw gezin asiel aan. Uw schoonbroer B.(...) H.(...) F.(...) (O.V. 7.722.918; CG 13/14325) bevindt zich momenteel ook in België en werd de vluchtelingenstatus toegekend. Op 12 februari 2014 werd uw neef, U.(...) M.(...) H.(...), in zijn huis vermoord. Zijn geld en goud werden tevens meegenomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteaktes van uw drie kinderen, een kopie van een akte van aankoop d.d. 21 juli 2003, een kopie van de legalisatie van de aankoopakte d.d. 28 juli 2003, een origineel attest dat u van 1 april 1993 tot en met 30 mei 1996 voor het bedrijf Link Masir werkte, een originele werkbadge, een kopie van de volmacht d.d. 2 december 2010, een origineel attest van de kerk, een kopie van het originele proces-verbaal d.d. 8 september 2013 en een kopie van het originele proces-verbaal d.d. 14 september 2013, een doktersvoorschrift op naam van uw echtgenote d.d. 14 september 2013, originele medische documenten met betrekking tot de gebroken arm van uw echtgenote met bijhorende brieven d.d. 29 oktober 2013, twee brieven omtrent het absenteïsme van uw kinderen op school, krantenartikels met betrekking tot de algemene situatie van de christenen in Egypte, een USB-stick, krantenartikels met betrekking tot de dood van uw neef O.(...) M.(...) H.(...), een kopie van de geboorteakte en een kopie van de overlijdensakte van uw neef.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, die voor 7 september geen problemen heeft gekend, er geen idee van heeft wie de personen zijn die u tussen 7 en 14 september 2013 meermaals telefonisch bedreigd hebben en die op 14 september 2013 uiteindelijk ook uw huis hebben bestolen en hierbij uw gezin fysiek hebben aangevallen. Gevraagd naar wie u juist vreest bij een terugkeer naar Egypte, antwoordt u vaagweg dat u zowel de salafisten, de Moslimbroeders als de mensen die momenteel aan de macht zijn in Egypte vreest (CGVS man, p.27). Wie u meermaals telefonisch chanteerde, weet u echter niet. De persoon die u aan de lijn had, vertelde u niet wie hij was maar stelde louter dat "zij" van een islamitische groepering waren die het islamitische recht (sharia) als grondwet nastreefden (CGVS man, p.13). Wie er op 14 september 2013 uw huis binnenviel, weet u evenmin. Van uw echtgenote heeft u louter vernomen dat het om drie personen ging – twee bebaarde mannen in traditionele klederdracht (djellaba) en één persoon in gewone kledij. Noch heeft uw echtgenote hen - naar wat u beweert - herkend, noch zeiden zij zelf iets over wie zij waren (CGVS man, p.19). Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat, terwijl uw echtgenote stelt dat jullie het geld aan de "sheikhs van de salafisten" moesten betalen (CGVS vrouw p.11), u, gevraagd naar uw belagers en hoe de jizya moest betaald worden, niet verder komt dan te stellen dat uw belagers gelieerd waren aan een islamitische groepering en dat die onbekenden gewoon zeiden dat ze het geld zouden komen halen (CGVS man, p.13-14,19,20). Gezien jullie beiden omwille van dezelfde problemen zijn

gevlucht, kan worden verondersteld dat jullie minstens op een eenduidige manier zouden kunnen aangeven wat jullie wel of niet weten over jullie belagers.

Verder dient te worden aangestipt dat jullie verklaringen over de motieven van de afpersers uiteenlopen. U schrijft bovenstaande problemen met onbekende radicalen toe aan het feit dat zij wisten dat jullie welvarend waren en dat u een assistent was van de financiële verantwoordelijke in de kerk. U beweert dat de extremisten expliciet tegen uw echtgenote hadden gezegd dat jullie veel geld hebben en dat dit 'halal' (toegestaan) is (CGVS man, p.26). Uw echtgenote stelt dat jullie werden aangevallen omwille van uw functie in de kerk. Uw echtgenote, gevraagd naar de reden waarom jullie op deze manier werden benaderd, rept echter met geen woord over het feit dat ze haar zouden hebben gezegd dat jullie veel geld hebben en dat jullie geld voor hen halal is. Nochtans werd haar gevraagd waaruit jullie afleiden wat de reden was voor de bedreigingen was. Daarop antwoordde ze louter dat dit jullie analyse van de zaak is (CGVS vrouw p.15). Ook deze weinig eenduidige verklaringen doen vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van jullie verklaringen.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de twee processen-verbaal naar aanleiding van de telefonische bedreigingen en de aanval op 14 september 2013 niet stroken met de verklaringen die uw echtgenote hierover op de zetel van het CGVS heeft afgelegd. Zo beweert u zelf dat beide processen-verbaal d.d. 8 september 2013 en d.d. 14 september 2013 werden opgesteld in het politiekantoor van Shoubra al-Kheima II. In Shoubra al-Kheima zijn naar eigen zeggen immers twee politiekantoren maar u valt onder de verantwoordelijkheid van het tweede (CGVS man pp.15-16). Daarentegen stelt uw echtgenote echter dat zowel de eerste als de tweede klacht werd ingediend in het politiekantoor van Shoubra al-Kheima I. Ook zij bevestigt dat er twee politiekantoren zijn in jullie stad maar stelt in tegenstelling tot wat u beweerde, dat Shoubra al-Kheima II niet verantwoordelijk is voor jullie district (CGVS vrouw, pp.13-14). Gevraagd of u naar aanleiding van de eerste klacht op 8 september 2013 alleen of samen met iemand anders bij de politie aangifte deed, antwoordt u dat u de eerste keer alleen was maar de tweede keer vergezeld werd door uw echtgenote (CGVS man, p.15). Daartegenover laat uw echtgenote zich ontvallen dat jullie op 8 september 2013 samen naar het politiekantoor gingen (CGVS vrouw, p.17). Dat jullie zich tegenspreken over de plaats waar jullie klacht indienden en of jullie die samen deden of niet, doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het door jullie ingeroepen vluchtrelaas en over de oprechtheid van jullie asielaanvraag.

Ook bij de authenticiteit van de twee door u voorgelegde processen-verbaal kunnen vragen worden gesteld. Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u dat het geen originele documenten zijn maar het slechts gelegaliseerde kopies van de originele klachten betreffen (CGVS man, p.16). Nochtans legt u twee papieren voor die wel met balpen zijn beschreven. Dit daargelaten kunnen de nodige bedenkingen gemaakt worden bij de inhoud van beide documenten. Hoewel zij allebei een officiële hoofding dragen, blijkt uit de vertaling van beide processen-verbaal om te beginnen dat in de titel telkens een opmerkelijke spellingsfout staat. In plaats van het Arabisch woord "Moudirije" dat directoraat betekent, werd namelijk op beide, afzonderlijke klachten het woord "Midrieh" gebruikt dat geen enkele betekenis heeft. Verder wordt nergens vermeld in welk politiekantoor van Shoubra al-Kheima beide processen-verbaal precies werden opgemaakt. Zowel uit uw verklaringen als die van uw echtgenote blijkt evenwel dat er in Shoubra al-Kheima twee verschillende politiekantoren zijn, die elk de bevoegdheid voor een verschillend geografisch gebied hebben (CGVS man, p.16 & CGVS vrouw, p.13). Dat op een dergelijk officieel document niet gespecificeerd wordt in welk van beide politiekantoren aangifte werd gedaan, is dan ook ongeloofwaardig. Tevens wordt alleen u en niet uw echtgenote in beide klachten als aanklager genoemd, en dit desondanks het feit dat uw echtgenote u minstens eenmaal vergezeld naar het politiekantoor. Daarnaast vallen ook de zeer beknopte inhoud van elk van beide klachten op. In de klacht d.d. 8 september 2013 wordt slechts expliciet melding gemaakt van de telefonische bedreiging die u eerder op die dag ontving. Hoewel u op de zetel van het CGVS wel verduidelijkt dat u voor het eerst op 7 september 2013 driemaal telefonisch bedreigd werd (CGVS man, p.12, p.14 & p.16), deed u dat ten overstaan van de politie ogenschijnlijk niet. Zo vermeldt het proces-verbaal d.d. 8 september 2013 slechts vaagweg dat het gesprek [d.d. 8 september 2013] zich gedurende die week reeds meerdere keren herhaald had. Dat uw kinderen en echtgenote expliciet bedreigd werden tijdens het laatste telefoontje, staat evenmin expliciet vermeld in de klacht. Nochtans was de dreiging aan hun adres in het telefoontje van 8 september de aanleiding om toch klacht te gaan indienen, terwijl u de telefoontjes van de dag eerder niet au serieux nam (CGVS man p.14). In de klacht d.d. 14 september 2013 verwijst u naar "pestkoppen" en "enkele radicale personen" die uw huis diezelfde dag zouden zijn binnengevallen, terwijl u er bij het CGVS net als uw echtgenote wel specificeert dat het om drie personen ging. Bovendien slagen jullie er daarbij allebei ook nog eens in hen te beschrijven als zijnde twee bebaarde personen in djellaba en één "gewone" persoon gekleed in een broek (CGVS man, p.19 & CGVS vrouw, pp.10-11 & p.13). Dat in het proces-verbaal evenmin vermeld staat dat uw belagers hadden gezegd dat ze gingen terugkeren en dat u sinds 8 september nog meerdere telefoontjes had gekregen, is evenzeer merkwaardig aangezien dit toch belangrijke feiten zijn.

De vaagheid van de door u afgelegde verklaringen ten overstaan van de politie, wekken dan ook de nodige verbazing. Redelijkerwijs zou immers kunnen verwacht worden dat u ook bovenstaande potentieel belangrijke details zou hebben meegedeeld op het moment van de aangiften die telkens onmiddellijk na de feiten plaatsvonden. Dergelijke vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van de door u neergelegde pv's en bij de oprechtheid van jullie asielaanvraag.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw reactie na de telefonische bedreigingen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas danig ondermijnen. Zo blijkt dat u en uw gezin gewoon thuis bleven wonen ondanks de bedreigingen, niet alleen aan uw adres, maar ook aan het adres van uw echtgenote en kinderen in het telefoontje van 8 september. Daar waar u de telefoontjes van 7 september niet ernstig nam, was de toon van het telefoontje op 8 september veel dreigender. Aangezien toen op zo'n manier bedreigingen werden geuit tegen uw echtgenote en kinderen, ging u klacht indienen (CGVS man p.14-15). Zelfs toen, nadat u klacht was gaan indienen, bleek dat uw belagers op de hoogte waren van uw klacht en u dezelfde dag een nieuw dreigtelefoontje kreeg waarin gezegd werd dat ze een van de komende dagen uw huis gingen binnenvallen, bleef u, samen met uw gezin, gewoon thuis wonen (vragenlijst man, CGVS man p.17). Dergelijke houding, waardoor u niet alleen uw eigen leven in het gevaar bracht maar ook dat van de echtgenote en kinderen, valt bezwaarlijk te rijmen met de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen, temeer daar uzelf op de hoogte bent dat kinderen van christenen ook effectief worden ontvoerd (CGVS man p.25-26). Ook de vaststelling dat u na 14 september, hoewel u toen wel bij uw schoonouders ging wonen, nog drie weken gewoon blijft werken doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Ook de vaststelling dat u zich nog naar de politie begeeft, niet alleen om een kopie te gaan vragen, maar ook om u verder te informeren over de zaak, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, temeer daar u er niet in geloofde dat de politie iets zou doen en u over het telefoonnummer beschikte van de officier die uw klacht behandelde. U had zich dus makkelijk telefonisch kunnen informeren over de stand van zaken.

Dat u dan toch zelf naar het politiebureau zou gaan, terwijl u wist dat uw belagers wisten wanneer u naar de politie was gegaan en u daarop opnieuw bedreigden, lijkt het een onnodig risico om u persoonlijk naar de politie te begeven, terwijl u ook telefonisch contact kon opnemen. Verder moet worden vastgesteld dat u opmerkelijk vaag blijft over de dreig telefoons die u kreeg tussen 8 en 14 september. Gevraagd hoe vaak u nog werd opgebeld, komt u niet verder dan de vage verklaring dat u het niet weten en zich af te vragen of het 3, 4 of 5 keer was. U zou het immers niet belangrijk hebben gevonden (CGVS man p.18). Deze verklaring is moeilijk ernstig te nemen, zeker gezien u en uw gezin nog steeds thuis verbleven.

Uit bovenstaande moet worden vastgesteld dat u op basis van dit vluchtrelaas niet kan overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wel refereert u naar de situatie van uw schoonbroer B.(...) H.(...) F.(...) aan wie inmiddels in België de vluchtelingenstatus werd verleend en bij aanvulling d.d. 21 februari 2014 naar de situatie van uw neef U.(...) M.(...) H.(...). U slaagt er met deze verwijzingen echter niet in om in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken. Vooreerst haalt u aan dat de problemen van uw schoonbroer in Egypte gelijkaardig waren aan die van u. Als welgestelde christen werd van hem onder meer ook geld geëist. Hierbij dient evenwel benadrukt te worden dat elke asielaanvraag afzonderlijk en individueel wordt beoordeeld. De loutere bewering dat zijn situatie gelijkaardig is aan die van u, brengt niet automatisch het recht op asiel met zich mee voor u. U moet immers zelf aannemelijk maken een gegronde vrees voor vervolging in Egypte te koesteren en dit doet u niet. Overigens verduidelijkt u zelf dat de persoonlijke problemen van uw schoonbroer niets te maken hebben met uw persoonlijke problemen in Egypte (CGVS man, pp.24-25). Ook niets in uw verklaringen wijst er op dat u, uw echtgenote of uw kinderen problemen zouden kennen omwille van zijn problemen in Egypte. Bovendien kan opgemerkt worden dat zowel uw broers en zussen als uw schoonouders en tweede schoonbroer momenteel zelf ook nog steeds in Egypte wonen. Noch uw broers en zussen noch uw schoonouders en schoonbroer kennen daar – behoudens angst en ongerustheid - enige concrete, persoonlijke problemen (CGVS man, pp.9-10 & CGVS vrouw, pp.8-9). Ook uw familie kende geen problemen meer sinds uw vertrek uit Egypte. Ter verklaring werpt u op dat niemand wist waar u verbleef, dat niemand naar jullie huis is teruggekeerd en dat uw andere familie verwoont van de plaats waar u woonde, doch dit wijzigt bovenstaande vaststelling niet (CGVS man, p.23 & pp.26-27). Bovenstaande motivering gaat tevens op voor de problemen van uw neef die op 12 februari 2014 vermoord werd in zijn huis. De werkwijze was volgens uw advocaat dezelfde als wat u en uw gezin hebben meegemaakt: er werd tevens geld en goud meegenomen. Ter ondersteuning legt u verschillende krantenartikels voor alsook de geboorte – en overlijdensakte van uw neef. Niet alleen wordt jullie beider verwantschap door toedoen van deze documenten niet gestaafd, ook in dit

geval wijzen uw verklaringen er evenmin op dat jullie beider problemen aan elkaar gelieerd zijn of dat u, uw echtgenote of uw kinderen nu nog steeds problemen zouden kennen omwille van dit incident.

Gepolst bij uw echtgenote naar de mogelijkheid om zich elders in Egypte te vestigen, ontkent zij dit omwille van de veralgemeende onveiligheidssituatie voor christenen in Egypte (CGVS vrouw, p.20). Net als zij (CGVS vrouw, p.15) maakt u tijdens het gehoor op het CGVS ook zelf meermaals in algemene termen melding van de onderdrukking en vervolging van en gebrek aan bescherming voor de christenen in Egypte (CGVS man, p.3, p.5, p.12, p.16, pp.25-26 en p.29). Ter ondersteuning legt u enkele krantenartikels voor met betrekking tot de algemene situatie van de christenen in Egypte en een USB-stick die behoudens enkele Egyptische televisieprogramma's omtrent de algemene problematiek van de Kopten in Egypte verder geen uitstaans heeft met uw persoonlijke problemen in Egypte (CGVS man, p.12). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Behoudens uw vluchtrelaas, dat zoals hierboven gesteld niet aannemelijk werd bevonden, maakt u er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dat u persoonlijke dergelijke problemen heeft ondervonden.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst hebben uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteaktes van uw drie kinderen, een kopie van een akte van aankoop d.d. 21 juli 2003, een kopie van de legalisatie van de aankoopakte d.d. 28 juli 2003, een origineel attest dat u van 1 april 1993 tot en met 30 mei 1996 voor het bedrijf Link Masir werkte, een originele werkbadge, een kopie van de volmacht d.d. 2 december 2010, slechts betrekking op uw identiteit, uw gezin, uw eigendom en uw werk, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Het origineel attest van de kerk dat louter stelt dat u bij de diakenraad werkte, als assistent van de financieel verantwoordelijke van de kerk en de hoop uitspreekt dat een zekere "A.(...)" uw reiszaak zou vergemakkelijken, doet geen uitspraak over uw asielmotieven. Het doktersvoorschrift op naam van uw echtgenote d.d. 14 september 2013 en de originele medische documenten met betrekking tot de gebroken arm van uw echtgenote met bijhorende brieven d.d. 29 oktober 2013 bevestigen dat uw echtgenote op 14 september 2013 in Egypte en later ook in België medische verzorgd werd doch spreekt zich niet uit over de omstandigheden die aan deze medische klachten zijn voorafgaan, hetgene overigens ook niet door een dokter zou kunnen worden vastgesteld. Bijgevolg kunnen deze medische attesten uw asielrelaas niet ondersteunen. Hetzelfde geldt voor de twee brieven omtrent het absentisme van uw kinderen op school, die louter staven dat uw zoon gedurende een bepaalde periode niet langer naar school ging. De kopie van het originele proces-verbaal d.d. 8 september 2013, de kopie van het originele proces-verbaal d.d. 14 september 2013, de krantenartikels met betrekking tot de algemene situatie van de christenen in Egypte, de USB-stick, de krantenartikels

met betrekking tot de dood van uw neef O.(...) M.(...) H.(...), de kopie van zijn geboorteakte en de kopie van zijn overlijdensakte van uw neef werden hierboven reeds besproken.

Daarnaast kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - "situation sécuritaire actuelle" - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische Jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, F.(...) B.(...) K.(...) N.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 11 juli 1977 te Caïro. U stelt een orthodox Koptisch christen te zijn. Op 20 juli 1996 bent u gehuwd met S.(...) H.(...) S.(...) M.(...) (O.V. 7.783.634; CG 13/16997) en samen hebben jullie drie kinderen, A.(...), U.(...) en M.(...). Sinds uw huwelijk tot op 14 september 2013 woonde u samen met uw gezin in Shoubra al-Kheima. Uw problemen in Egypte houden verband met afpersing door onbekende extremistische moslims. Als hulpverantwoordelijke bij de financiële dienst binnen de kerk heeft uw echtgenoot volgens hen immers een gemakkelijke toegang tot geld. Op 7 september 2013 werd uw echtgenoot driemaal telefonisch bedreigd om dagelijks 300 Egyptische pond te betalen teneinde jullie aanwezigheid als christenen in het islamitische Egypte af te kopen ("jizya"). Aanvankelijk besteedde hij hier geen aandacht aan. Toen hij op 8 september 2013 echter op dezelfde manier gecontacteerd werd, diende hij samen met u een klacht in bij het politiekantoor van Shoubra al-Kheima. Op 14 september 2013 was u thuis toen plots hard geklopt op de deur werd. Drie mannen – twee in een lang gewaad en één in gewone kleding – vielen jullie huis binnen en duwden u en de kinderen tegen de grond. Daarbij scholden zij jullie uit voor ongelovigen en eisten zij van u opnieuw de dagelijkse betaling van 300 Egyptische pond ("jizya"). Omdat zij op een gegeven moment de kinderen vastnamen, haalde u 10.000 Egyptische pond en goud ter waarde van 150.000 Egyptische pond boven om hen mogelijke pijn te besparen. Toen deze drie onbekenden uiteindelijk wilden vertrekken, sloeg één van hen u nog op het hoofd maar u wist zich te verweren met uw arm die bijgevolg gebroken werd. Zij namen ook drie GSM's mee. Uit angst bleef u na het incident gewoon thuis wachten tot uw echtgenoot omstreeks 17u thuis kwam. U telefoneerde uw vader op die de kinderen ophaalde zodat u samen met uw echtgenoot in hetzelfde politiekantoor als voorheen een klacht neerlegden tegen onbekenden. Vervolgens gingen jullie naar het ziekenhuis en sedertdien verschole jullie zich bij uw ouders in Caïro. Op 13 oktober 2013 reisde u samen met uw echtgenoot en drie kinderen per vliegtuig naar België. U was in het bezit van uw paspoort dat voorzien was van een Schengenvisum. Daags nadien vroeg u samen met uw gezin asiel aan. Uw broer B.(...) H.(...) F.(...)

(O.V. 7.722.918; CG 13/14325) bevindt zich momenteel ook in België en werd de vluchtelingenstatus toegekend. Op 12 februari 2014 werd de neef van uw echtgenoot, U.(...) M.(...) H.(...), in zijn huis vermoord. Zijn geld en goud werden tevens meegenomen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot S.(...) H.(...) S.(...) M.(...). In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich volledig op dezelfde asielmotieven baseert kan ook wat u betreft niet geconcludeerd worden dat u op basis van deze motieven een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. Hierbij dientbijgevolg te worden verwezen naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot, S.(...) H.(...) S.(...) M.(...):

“Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, die voor 7 september geen problemen heeft gekend, er geen idee van heeft wie de personen zijn die u tussen 7 en 14 september 2013 meermaals telefonisch bedreigd hebben en die op 14 september 2013 uiteindelijk ook uw huis hebben bestolen en hierbij uw gezin fysiek hebben aangevallen. Gevraagd naar wie u juist vreest bij een terugkeer naar Egypte, antwoordt u vaagweg dat u zowel de salafisten, de Moslimbroeders als de mensen die momenteel aan de macht zijn in Egypte vreest (CGVS man, p.27). Wie u meermaals telefonisch chanteerde, weet u echter niet. De persoon die u aan de lijn had, vertelde u niet wie hij was maar stelde louter dat “zij” van een islamitische groepering waren die het islamitische recht (sharia) als grondwet nastreefden (CGVS man, p.13). Wie er op 14 september 2013 uw huis binnenviel, weet u evenmin. Van uw echtgenote heeft u louter vernomen dat het om drie personen ging – twee bebaarde mannen in traditionele klederdracht (djellaba) en één persoon in gewone kledij. Noch heeft uw echtgenote hen - naar wat u beweert - herkend, noch zeiden zij zelf iets over wie zij waren (CGVS man, p.19). Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat, terwijl uw echtgenote stelt dat jullie het geld aan de “sheikhs van de salafisten” moesten betalen (CGVS vrouw p.11), u, gevraagd naar uw belagers en hoe de jizya moest betaald worden, niet verder komt dan te stellen dat uw belagers gelieerd waren aan een islamitische groepering en dat die onbekenden gewoon zeiden dat ze het geld zouden komen halen (CGVS man, p.13-14,19,20). Gezien jullie beiden omwille van dezelfde problemen zijn gevlucht, kan worden verondersteld dat jullie minstens op een eenduidige manier zouden kunnen aangeven wat jullie wel of niet weten over jullie belagers.

Verder dient te worden aangestipt dat jullie verklaringen over de motieven van de afpersers uiteenlopen. U schrijft bovenstaande problemen met onbekende radicalen toe aan het feit dat zij wisten dat jullie welvarend waren en dat u een assistent was van de financiële verantwoordelijke in de kerk. U beweert dat de extremisten expliciet tegen uw echtgenote hadden gezegd dat jullie veel geld hebben en dat dit ‘halal’ (toegestaan) is (CGVS man, p.26). Uw echtgenote stelt dat jullie werden aangevallen omwille van uw functie in de kerk. Uw echtgenote, gevraagd naar de reden waarom jullie op deze manier werden benaderd, rept echter met geen woord over het feit dat ze haar zouden hebben gezegd dat jullie veel geld hebben en dat jullie geld voor hen halal is. Nochtans werd haar gevraagd waaruit jullie afleiden wat de reden was voor de bedreigingen was. Daarop antwoordde ze louter dat dit jullie analyse van de zaak is (CGVS vrouw p.15). Ook deze weinig eenduidige verklaringen doen vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van jullie verklaringen.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de twee processen-verbaal naar aanleiding van de telefonische bedreigingen en de aanval op 14 september 2013 niet stroken met de verklaringen die uw echtgenote hierover op de zetel van het CGVS heeft afgelegd. Zo beweert u zelf dat beide processen-verbaal d.d. 8 september 2013 en d.d. 14 september 2013 werden opgesteld in het politiekantoor van Shoubra al-Kheima II. In Shoubra al-Kheima zijn naar eigen zeggen immers twee politiekantoren maar u valt onder de verantwoordelijkheid van het tweede (CGVS man pp.15-16). Daarentegen stelt uw echtgenote echter dat zowel de eerste als de tweede klacht werd ingediend in het politiekantoor van Shoubra al-Kheima I. Ook zij bevestigt dat er twee politiekantoren zijn in jullie stad maar stelt in tegenstelling tot wat u beweerde, dat Shoubra al-Kheima II niet verantwoordelijk is voor jullie district (CGVS vrouw, pp.13-14). Gevraagd of u naar aanleiding van de eerste klacht op 8 september 2013 alleen of samen met iemand anders bij de politie aangifte deed, antwoordt u dat u de eerste keer alleen was maar de tweede keer vergezeld werd door uw echtgenote (CGVS man, p.15). Daartegenover laat uw echtgenote zich ontvallen dat jullie op 8 september 2013 samen naar het politiekantoor gingen (CGVS vrouw, p.17). Dat jullie zich tegenspreken over de plaats waar jullie

klacht indienden en of jullie die samen deden of niet, doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het door jullie ingeroepen vluchtrelaas en over de oprechtheid van jullie asielaanvraag.

Ook bij de authenticiteit van de twee door u voorgelegde processen-verbaal kunnen vragen worden gesteld. Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u dat het geen originele documenten zijn maar het slechts gelegaliseerde kopies van de originele klachten betreffen (CGVS man, p.16). Nochtans legt u twee papieren voor die wel met balpen zijn beschreven. Dit daargelaten kunnen de nodige bedenkingen gemaakt worden bij de inhoud van beide documenten. Hoewel zij allebei een officiële hoofding dragen, blijkt uit de vertaling van beide processen-verbaal om te beginnen dat in de titel telkens een opmerkelijke spellingsfout staat. In plaats van het Arabisch woord "Moudirije" dat directoraat betekent, werd namelijk op beide, afzonderlijke klachten het woord "Midrieh" gebruikt dat geen enkele betekenis heeft. Verder wordt nergens vermeld in welk politiekantoor van Shoubra al-Kheima beide processen-verbaal precies werden opgemaakt. Zowel uit uw verklaringen als die van uw echtgenote blijkt evenwel dat er in Shoubra al-Kheima twee verschillende politiekantoren zijn, die elk de bevoegdheid voor een verschillend geografisch gebied hebben (CGVS man, p.16 & CGVS vrouw, p.13). Dat op een dergelijk officieel document niet gespecificeerd wordt in welk van beide politiekantoren aangifte werd gedaan, is dan ook ongeloofwaardig. Tevens wordt alleen u en niet uw echtgenote in beide klachten als aanklager genoemd, en dit desondanks het feit dat uw echtgenote u minstens eenmaal vergezelde naar het politiekantoor. Daarnaast vallen ook de zeer beknopte inhoud van elk van beide klachten op. In de klacht d.d. 8 september 2013 wordt slechts expliciet melding gemaakt van de telefonische bedreiging die u eerder op die dag ontving. Hoewel u op de zetel van het CGVS wel verduidelijkt dat u voor het eerst op 7 september 2013 driemaal telefonisch bedreigd werd (CGVS man, p.12, p.14 & p.16), deed u dat ten overstaan van de politie ogenschijnlijk niet. Zo vermeldt het proces-verbaal d.d. 8 september 2013 slechts vaagweg dat het gesprek [d.d. 8 september 2013] zich gedurende die week reeds meerdere keren herhaald had. Dat uw kinderen en echtgenote expliciet bedreigd werden tijdens het laatste telefoontje, staat evenmin expliciet vermeld in de klacht. Nochtans was de dreiging aan hun adres in het telefoontje van 8 september de aanleiding om toch klacht te gaan indienen, terwijl u de telefoontjes van de dag eerder niet au serieux nam (CGVS man p.14). In de klacht d.d. 14 september 2013 verwijst u naar "pestkoppen" en "enkele radicale personen" die uw huis diezelfde dag zouden zijn binnengevallen, terwijl u er bij het CGVS net als uw echtgenote wel specificeert dat het om drie personen ging. Bovendien slagen jullie er daarbij allebei ook nog eens in hen te beschrijven als zijnde twee bebaarde personen in djellaba en één "gewone" persoon gekleed in een broek (CGVS man, p.19 & CGVS vrouw, pp.10-11 & p.13). Dat in het proces-verbaal evenmin vermeld staat dat uw belagers hadden gezegd dat ze gingen terugkeren en dat u sinds 8 september nog meerdere telefoontjes had gekregen, is evenzeer merkwaardig aangezien dit toch belangrijke feiten zijn. De vaagheid van de door u afgelegde verklaringen ten overstaan van de politie, wekken dan ook de nodige verbazing. Redelijkerwijs zou immers kunnen verwacht worden dat u ook bovenstaande potentieel belangrijke details zou hebben meegedeeld op het moment van de aangiften die telkens onmiddellijk na de feiten plaatsvonden. Dergelijke vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van de door u neergelegde pv's en bij de oprechtheid van jullie asielaanvraag.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw reactie na de telefonische bedreigingen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas danig ondermijnen. Zo blijkt dat u en uw gezin gewoon thuis bleven wonen ondanks de bedreigingen, niet alleen aan uw adres, maar ook aan het adres van uw echtgenote en kinderen in het telefoontje van 8 september. Daar waar u de telefoontjes van 7 september niet ernstig nam, was de toon van het telefoontje op 8 september veel dreigender. Aangezien toen op zo'n manier bedreigingen werden geuit tegen uw echtgenote en kinderen, ging u klacht indienen (CGVS man p.14-15). Zelfs toen, nadat u klacht was gaan indienen, bleek dat uw belagers op de hoogte waren van uw klacht en u dezelfde dag een nieuw dreigtelefoontje kreeg waarin gezegd werd dat ze een van de komende dagen uw huis gingen binnenvallen, bleef u, samen met uw gezin, gewoon thuis wonen (vragenlijst man, CGVS man p.17). Dergelijke houding, waardoor u niet alleen uw eigen leven in het gevaar bracht maar ook dat van de echtgenote en kinderen, valt bezwaarlijk te rijmen met de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen, temeer daar uzelf op de hoogte bent dat kinderen van christenen ook effectief worden ontvoerd (CGVS man p.25-26). Ook de vaststelling dat u na 14 september, hoewel u toen wel bij uw schoonouders ging wonen, nog drie weken gewoon blijft werken doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Ook de vaststelling dat u zich nog naar de politie begeeft, niet alleen om een kopie te gaan vragen, maar ook om u verder te informeren over de zaak, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, temeer daar u er niet in geloofde dat de politie iets zou doen en u over het telefoonnummer beschikte van de officier die uw klacht behandelde. U had zich dus makkelijk telefonisch kunnen informeren over de stand van zaken.

Dat u dan toch zelf naar het politiebureau zou gaan, terwijl u wist dat uw belagers wisten wanneer u naar de politie was gegaan en u daarop opnieuw bedreigden, lijkt het een onnodig risico om u

persoonlijk naar de politie te begeven, terwijl u ook telefonisch contact kon opnemen. Verder moet worden vastgesteld dat u opmerkelijk vaag blijft over de dreig telefoons die u kreeg tussen 8 en 14 september. Gevraagd hoe vaak u nog werd opgebeld, komt u niet verder dan de vage verklaring dat u het niet weten en zich af te vragen of het 3, 4 of 5 keer was. U zou het immers niet belangrijk hebben gevonden (CGVS man p.18). Deze verklaring is moeilijk ernstig te nemen, zeker gezien u en uw gezin nog steeds thuis verbleven.

Uit bovenstaande moet worden vastgesteld dat u op basis van dit vluchtrelaas niet kan overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wel refereert u naar de situatie van uw schoonbroer B.(...) H.(...) F.(...) aan wie inmiddels in België de vluchtelingenstatus werd verleend en bij aanvulling d.d. 21 februari 2014 naar de situatie van uw neef U.(...) M.(...) H.(...). U slaagt er met deze verwijzingen echter niet in om in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken. Vooreerst haalt u aan dat de problemen van uw schoonbroer in Egypte gelijkaardig waren aan die van u. Als welgestelde christen werd van hem onder meer ook geld geëist. Hierbij dient evenwel benadrukt te worden dat elke asielaanvraag afzonderlijk en individueel wordt beoordeeld. De loutere bewering dat zijn situatie gelijkaardig is aan die van u, brengt niet automatisch het recht op asiel met zich mee voor u. U moet immers zelf aannemelijk maken een gegronde vrees voor vervolging in Egypte te koesteren en dit doet u niet. Overigens verduidelijkt u zelf dat de persoonlijke problemen van uw schoonbroer niets te maken hebben met uw persoonlijke problemen in Egypte (CGVS man, pp.24-25). Ook niets in uw verklaringen wijst er op dat u, uw echtgenote of uw kinderen problemen zouden kennen omwille van zijn problemen in Egypte. Bovendien kan opgemerkt worden dat zowel uw broers en zussen als uw schoonouders en tweede schoonbroer momenteel zelf ook nog steeds in Egypte wonen. Noch uw broers en zussen noch uw schoonouders en schoonbroer kennen daar – behoudens angst en ongerustheid - enige concrete, persoonlijke problemen (CGVS man, pp.9-10 & CGVS vrouw, pp.8-9). Ook uw familie kende geen problemen meer sinds uw vertrek uit Egypte. Ter verklaring werpt u op dat niemand wist waar u verbleef, dat niemand naar jullie huis is teruggekeerd en dat uw andere familie verwoont van de plaats waar u woonde, doch dit wijzigt bovenstaande vaststelling niet (CGVS man, p.23 & pp.26-27). Bovenstaande motivering gaat tevens op voor de problemen van uw neef die op 12 februari 2014 vermoord werd in zijn huis. De werkwijze was volgens uw advocaat dezelfde als wat u en uw gezin hebben meegemaakt: er werd tevens geld en goud meegenomen. Ter ondersteuning legt u verschillende krantenartikels voor alsook de geboorte – en overlijdensakte van uw neef. Niet alleen wordt jullie beider verwantschap door toedoen van deze documenten niet gestaafd, ook in dit geval wijzen uw verklaringen er evenmin op dat jullie beider problemen aan elkaar gelieerd zijn of dat u, uw echtgenote of uw kinderen nu nog steeds problemen zouden kennen omwille van dit incident.

Gepolst bij uw echtgenote naar de mogelijkheid om zich elders in Egypte te vestigen, ontkent zij dit omwille van de veralgemeende onveiligheidssituatie voor christenen in Egypte (CGVS vrouw, p.20). Net als zij (CGVS vrouw, p.15) maakt u tijdens het gehoor op het CGVS ook zelf meermaals in algemene termen melding van de onderdrukking en vervolging van en gebrek aan bescherming voor de christenen in Egypte (CGVS man, p.3, p.5, p.12, p.16, pp.25-26 en p.29). Ter ondersteuning legt u enkele krantenartikels voor met betrekking tot de algemene situatie van de christenen in Egypte en een USB-stick die behoudens enkele Egyptische televisieprogramma's omtrent de algemene problematiek van de Kopten in Egypte verder geen uitstaans heeft met uw persoonlijke problemen in Egypte (CGVS man, p.12). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Behoudens uw vluchtrelaas, dat zoals hierboven gesteld niet aannemelijk werd bevonden, maakt u er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dat u persoonlijke dergelijke problemen heeft ondervonden.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst hebben uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteaktes van uw drie kinderen, een kopie van een akte van aankoop d.d. 21 juli 2003, een kopie van de legalisatie van de aankoopakte d.d. 28 juli 2003, een origineel attest dat u van 1 april 1993 tot en met 30 mei 1996 voor het bedrijf Link Masir werkte, een originele werkbadge, een kopie van de volmacht d.d. 2 december 2010, slechts betrekking op uw identiteit, uw gezin, uw eigendom en uw werk, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Het origineel attest van de kerk dat louter stelt dat u bij de diakenraad werkte, als assistent van de financieel verantwoordelijke van de kerk en de hoop uitspreekt dat een zekere "A.(...)" uw reiszaak zou vergemakkelijken, doet geen uitspraak over uw asielmotieven. Het doktersvoorschrift op naam van uw echtgenote d.d. 14 september 2013 en de originele medische documenten met betrekking tot de gebroken arm van uw echtgenote met bijhorende brieven d.d. 29 oktober 2013 bevestigen dat uw echtgenote op 14 september 2013 in Egypte en later ook in België medische verzorgd werd doch spreekt zich niet uit over de omstandigheden die aan deze medische klachten zijn voorafgaan, hetgene overigens ook niet door een dokter zou kunnen worden vastgesteld. Bijgevolg kunnen deze medische attesten uw asielrelaas niet ondersteunen. Hetzelfde geldt voor de twee brieven omtrent het absentisme van uw kinderen op school, die louter staven dat uw zoon gedurende een bepaalde periode niet langer naar school ging. De kopie van het originele proces-verbaal d.d. 8 september 2013, de kopie van het originele proces-verbaal d.d. 14 september 2013, de krantenartikels met betrekking tot de algemene situatie van de christenen in Egypte, de USB-stick, de krantenartikels met betrekking tot de dood van uw neef O.(...) M.(...) H.(...), de kopie van zijn geboorteakte en de kopie van zijn overlijdensakte van uw neef werden hierboven reeds besproken.

Daarnaast kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - "situation sécuritaire actuelle" - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische Jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst heeft uw originele identiteitskaart slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de "uitdrukkelijke motiveringswet" van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel en stellen zij dat er een beoordelingsfout is gebeurd. Verzoekers begrijpen niet waarom het niet aannemelijk zou zijn waarom de personen aan de telefoon en tijdens de aanslag op verzoekster hun identiteit niet bekend hebben gemaakt. Voor verzoekster hebben salafisten en moslimbroeders overigens dezelfde aspecten. Ze veronderstelt slechts dat het geld aan de lokale leiders van de islamitische groepering moest worden betaald. Verzoeker was niet aanwezig tijdens de aanval en alles wat hij vertelt is gebaseerd op de verklaringen van zijn echtgenote en kinderen. Er gebeurde dan ook een interpretatie van de feiten door verzoeker en men kan niet verwachten dat hij exact dezelfde verklaringen zou afleggen als zijn echtgenote. Verder stellen verzoekers dat verzoekster zich heeft vergist omtrent het politiekantoor doordat zij nooit eerder naar het politiekantoor ging. Tevens bevestigt zij dat zij aanwezig was tijdens het indienen van de tweede klacht en niet de eerste. Sinds het incident is verzoekster zeer angstig. Verder wijzen verzoekers op de situatie van Koptische christenen in Egypte. Tevens wijzen zij op de zogenaamde "blasphemy law" en trekken zij een parallel met de situatie van Ahmadi's in Pakistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij zich onveilig voelden omdat zij Kopten zijn en dat zij heel actief hun godsdienst beleefden. Hun kerk werd overigens in brand gestoken en zij lopen het risico te zijn van een aanslag, afgeperst te worden of het slachtoffer te worden van aanvallen door radicalen. Deze vrees is nog toegenomen sinds verzoekers neef vermoord werd op 13 februari 2014.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift de volgende documenten toe: de overlijdensakte van O. M. H., een persartikel over de moord op O. M. H., een rapport van de *U.S. Commission on International Religious Freedom* en een persartikel omtrent christenen in Egypte.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoeker en zijn echtgenote leggen immers verscheidene tegenstrijdige verklaringen af en blijken bijzonder onwetend omtrent kernaspecten van hun asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat de persoon die hem telefonisch bedreigde slechts stelde dat hij bij een islamitische groepering hoort die de sharia als grondwet wil invoeren. Wie deze persoon was weet verzoeker echter niet (stuk 5B, gehoorverslag, p. 13). Waar en hoe het losgeld dat zijn telefonische belagers eisten zou moeten betaald worden, stelt verzoeker dat zij dit zelf gingen komen halen. Zij zouden dit expliciet aan de telefoon verklaard hebben (stuk 5B, gehoorverslag, p. 13, 14, 20). Evenmin weet verzoeker wie op 14 september 2013 zijn huis binnenviel en zijn vrouw en kinderen bedreigde. Zijn echtgenote zou hem slechts verteld hebben dat er twee mannen met lange kleden en baarden en een andere in gewone kledij kwamen en dat zij hen niet herkend had. De overvallers zouden verder niets gezegd hebben (stuk 5B, gehoorverslag, p. 19, 20). Wanneer hem gevraagd wordt wie hij precies vreest bij een terugkeer naar Egypte, verklaart verzoeker slechts algemeen dat hij de salafisten, de moslimbroeders en de huidige machthebbers in Egypte vreest (stuk 5B, gehoorverslag, p. 27). Verzoekster verklaarde daarentegen expliciet dat de telefonische belagers niet zeiden hoe het geld diende te worden betaald. Wel weet zij dat het losgeld aan de sheikhs van de salafisten moest worden betaald (stuk 5A, gehoorverslag, p. 11). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat verzoekster geen verschil maakt tussen de verschillende islamitische groepen en eigenlijk niet weet aan wie het losgeld moet worden betaald, maar veronderstelt dat het aan de lokale leiders van de islamitische groepering moet worden betaald, stelt de Raad vast dat slechts een loutere post factum verklaring is. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster expliciet verklaarde dat het losgeld aan de sheikhs van de salafisten moest worden betaald, terwijl verzoeker verklaarde niet te weten welke islamitische groepering hem telefonisch bedreigde en ook op de vraag wie hij vreest slechts zeer algemeen antwoordde. Evenmin kan dit verklaren waarom verzoeker verklaarde dat zij expliciet zeiden dat ze het geld zouden komen halen, terwijl verzoekster verklaarde dat zij niets zeiden over de manier waarop het geld moest worden betaald. Ook omtrent de motieven van hun belagers zijn verzoekers niet eenduidig. Zo verklaart verzoeker dat zij overvallen werden omwille van hun welvarendheid en zijn positie binnen de kerk. De overvallers zouden immers expliciet tegen zijn echtgenote zeggen dat zij veel geld hadden en het voor hen 'halal' is (stuk 5B, gehoorverslag, p. 25, 26). Verzoekster vermeldde echter geenszins dat haar belagers dit zouden hebben gezegd en stelde expliciet dat zij niets meer gezegd hebben dan hetgeen zij vertelde (stuk 5A, gehoorverslag, p. 10). Hoewel ook verzoekster de overval linkt aan verzoekers functie in de kerk, blijkt uit haar verklaringen echter dat zij dit slechts afleidt uit de situatie en geen andere redenen ziet voor de overval (stuk 5A, gehoorverslag, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet aanwezig was tijdens de aanval en alles wat hij vertelt gebaseerd is op hetgeen hij hoorde van zijn echtgenote en kinderen, stelt de Raad dat dit de vastgestelde tegenstrijdigheid niet bevestigt. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker verklaart dat de belagers expliciet tegen zijn echtgenote zeiden dat zij hen overvielen omdat ze veel geld hadden en dit volgens hen 'halal' was, terwijl verzoekster dit nergens verklaarde en verzoekers verklaringen op haar verhaal gebaseerd zijn. Verder stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker niet weet hoe vaak hij in het totaal werd opgebeld tussen 8 en 14 september 2013 (stuk 5B, gehoorverslag, p. 18).

Daarnaast leggen verzoekers ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de klachten die zij hebben neergelegd tegen de bedreigingen die ze ontvingen. Zo verklaarde verzoeker dat beide neergelegde processen-verbaal werden opgesteld in het politiekantoor Shoubra al-Kheima II. Volgens verzoekers verklaringen vallen zij immers onder de verantwoordelijkheid van het tweede kantoor en niet van het eerste (stuk 5B, gehoorverslag, p. 15, 16). Verzoekster verklaarde daarentegen dat zij klacht gingen neerleggen in Shoubra al-Kheima I. Ook zij stelt dat er nog een tweede kantoor is, maar hoewel beide kantoren niet ver zijn, zijn zij naar het eerste geweest (stuk 5A, gehoorverslag, p. 13). Tevens stelt verzoeker dat hij de eerste keer, op 8 september 2013, alleen naar het politiekantoor ging. De tweede keer, op 14 september 2013, ging zijn echtgenote echter wel mee om te bewijzen dat ze geslagen werd en dat haar arm gebroken was (stuk 5B, gehoorverslag, p. 15). Verzoekster verklaart daarentegen expliciet dat zij ook op 8 september 2013 meeging met verzoeker om klacht in te dienen tegen de telefonische dreigementen (stuk 5A, gehoorverslag, p. 17). Volgens de verklaringen van verzoekster gingen zij beide keren samen naar het politiekantoor, aangezien zij ook stelt na de aanval op 14

september 2013 samen met haar echtgenoot naar het politiebureau te zijn gegaan (stuk 5A, gehoorverslag, p. 13). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij zich vergist heeft omtrent het nummer van het politiekantoor en stelt dat zij wel aanwezig was bij het indienen van de tweede klacht, maar niet van de eerste, stelt de Raad vast dat dit louter post factum verklaringen zijn die de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins kunnen weerleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster uitgebreide verklaringen aflegde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent haar aanwezigheid bij het indienen van de eerste klacht. Zo stelde zij dat dit op 8 september 2013 rond 18u à 18u30 gebeurde, dat zij naar hetzelfde politiebureau gingen als waar zij de tweede klacht neerlegden en dat zij aan de politie verklaarden dat zij telefonisch bedreigd werden (stuk 5A, gehoorverslag, p. 17). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas.

Tevens blijkt uit de vertaling van de door verzoekers' neergelegde processen-verbaal dat er in de titel een opmerkelijke Arabische spellingsfout staat en wordt op geen van beide documenten vermeld in welk politiebureau ze precies zijn opgemaakt, ondanks verzoekers verklaringen dat er twee politiebureaus zijn in Shoubra al-Kheima (stuk 5B, gehoorverslag, p. 16; stuk 5A, gehoorverslag, p. 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aantoont dat dit dient vermeld te worden op een proces-verbaal, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit gepreciseerd zou zijn op een officieel document. Bovendien worden in de eerste klacht enkel de telefonische bedreigingen expliciet vermeld die verzoeker zou hebben gekregen de dag zelf. Voor het overige wordt er verwezen naar andere telefoontjes door te stellen dat dit gesprek meerdere keren plaatsvond die week. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter expliciet driemaal telefonisch bedreigd te zijn geweest op 7 september 2013. Dit zou overigens de start geweest zijn van de problemen en voordien had verzoeker geen problemen met deze personen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 12, 14, 16, 24). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers dit niet zouden vermelden bij het indienen van een klacht tegen de dreigtelefoontjes, maar verwijzen naar meerdere telefoontjes eerder die week. Verder blijkt uit de klacht dat verzoeker op 8 september om 18u30 's avonds opgebeld werd. Verzoekster verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dat verzoeker rond 16u à 16u30 werd opgebeld en dat zij rond 18u à 18u30 aangifte gingen doen in het politiebureau (stuk 5A, gehoorverslag, p. 17). In de klacht van 14 september 2013 wordt dan weer gesproken over pestkoppen en enkele radicale personen die het huis zouden zijn binnengevallen. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen konden verzoekers echter specifiek aanduiden dat het om drie personen ging, waarvan twee met baarden en lange kleden (stuk 5B, gehoorverslag, p. 19; stuk 5A, gehoorverslag, p. 10, 11, 13). Dat verzoekers deze informatie niet zouden meedelen aan de politie is geenszins aannemelijk.

Ook verzoekers houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet veel aandacht besteedde aan de bedreigingen op 7 september 2013, maar nadat er op 8 september ook bedreigingen werden geuit waarbij zijn vrouw en kinderen gevisieerd werden, besliste verzoeker om klacht in te dienen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 14, 15). Nadien zou verzoeker opnieuw opgebeld zijn met de melding dat zij wisten dat hij naar de politie was gegaan en dat ze zijn huis zouden binnenvallen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 3, 17). Desondanks bleven verzoekers gewoon thuis wonen, hoewel verzoeker op de hoogte blijkt van effectieve ontvoeringen van christenen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 25, 26). Ook na de aanval op zijn echtgenote en kinderen op 14 september 2013 ging hij nog persoonlijk langs bij de politie om zich te informeren naar de stand van zaken (stuk 5B, gehoorverslag, p. 22). Nochtans bleek uit de telefoongesprekken dat zijn belagers afwisten van de eerste klacht bij de politie (stuk 5B, gehoorverslag, p. 3). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich na de tweede klacht nog openlijk naar de politie zou begeven.

Ten slotte merkt de Raad op dat de door verzoekers aan hun verzoekschrift toegevoegde overlijdensakte van verzoekers neef en het krantenartikel omtrent de moord op zijn neef de bovenstaande vaststellingen niet kunnen weerleggen. Verzoekers tonen geenszins aan dat de moord op verzoekers beweerde neef gelinkt is aan hun beweerde problemen. Ter volledigheid merkt de Raad ook op dat de problemen van verzoeksters broer, B. H. F., aan wie in België de vluchtelingenstatus werd toegekend, volgens verzoekers verklaringen gelijkaardig waren, maar niets te maken hebben met verzoekers persoonlijke problemen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 25). De Raad wijst erop dat het de taak van het Commissariaat-generaal is om in het licht van de verklaringen van de betrokkenen en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van

artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers familieleden in Egypte kennen er overigens geen concrete persoonlijke problemen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 9, 10, stuk 5A, gehoorverslag, p. 8). Voor zover verzoekers nog verwijzen naar de medische attesten aanwezig in het administratief dossier dient te worden opgemerkt dat het doktersvoorschrift op naam van verzoekster d.d. 14 september 2013 en de originele medische documenten met betrekking tot de gebroken arm met bijhorende brieven d.d. 29 oktober 2013 bevestigen dat verzoekster op 14 september 2013 in Egypte en later ook in België medische verzorgd werd doch spreken zich niet uit over de omstandigheden die aan deze medische klachten zijn voorafgaan. Bijgevolg kunnen deze medische attesten verzoekers' asielrelaas niet ondersteunen.

2.6. Daarnaast oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situatie van de christenen" van 10 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Bij de meeste aanvallen op kerken waren de politie noch het leger aanwezig in het begin of tijdens de aanvallen. In sommige gevallen werden eveneens politieposten aangevallen. In sommige gevallen boden moslimburgers en Kopten zelf weerstand tegen de aanvallen door volkscomités op te richten om kerken te beschermen. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga en arresteerden er Pro-Morsi militanten die een maand lang de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. De jonge koptisch-katholieke patriarch Ibrahim Isaac Sidrak, voormalig bisschop van Minya, sprak zich onlangs in Parijs uit over het geweld. Hij stelde hierbij dat de situatie verbeterd is, maar gaf ook toe dat er een zekere koortsachtigheid heerste bij het begin van het schooljaar. De situatie verergerde volgens hem tijdens het Morsi-tijdsperk omdat de moslimbroeders de vijandigheid probeerden te systematiseren. Hij benadrukte echter ook dat zowel de gematigde moslims als de christenen hierin een aanval op Egypte zagen en dat veel moslims de christelijke kerken en scholen tijdens de gebeurtenissen probeerden te beschermen. In het najaar van 2013 namen de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte af en gebeurde er slechts één ernstig incident. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd ook stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Alr Darrag laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren.

Verzoekers tonen geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan, is hij van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Het rapport van de *U.S. Commission on International Religious Freedom* ligt in lijn met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en bevestigt de informatie hierin vervat. Overigens is de informatie in het administratief dossier deels gebaseerd op rapporten van de *U.S. Commission on International Religious Freedom*. Wat betreft de in dit rapport besproken "blasphemy law", stelt de Raad dat ook uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat christenen kunnen veroordeeld worden wegens 'minachting voor de islam'. Verzoekers maken echter geenszins aannemelijk dat zij het risico lopen wegens dergelijke feiten te worden beschuldigd. Uit het feit dat verzoeker een actieve rol speelde

in zijn kerkgemeenschap en dat verzoekers actief hun godsdienst beleven, kan niet worden afgeleid dat zij een verhoogd risico lopen te worden veroordeeld wegens 'minachting van de islam'. Het door verzoekers aan hun verzoekschrift toegevoegde artikel omtrent ontvoeringen van christenen bespreekt een aantal ontvoeringen die hebben plaatsgevonden in de regio van de stad Minya. Hieruit kan echter ook geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid, in het bijzonder aangezien verzoekers niet afkomstig zijn uit deze regio. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift de situatie van de Koptische christenen vergelijkt met die van de Ahmadi in Pakistan, stelt de Raad vast dat deze vergelijking geenszins opgaat of dienstig is. In ieder geval kan uit de situatie van Ahmadi in Pakistan geenszins worden afgeleid dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit blijkt eveneens uit het in het verzoekschrift vermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg evenmin dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Overigens hebben verzoekers nooit verklaard concrete problemen te hebben ondervonden bij het actief beleven van hun godsdienst. Zij hebben weliswaar een asielrelaas naar voor gebracht dat gebaseerd is op hun geloofsovertuiging, doch waarvan hoger werd geoordeeld dat dit ongelooftwaardig is.

2.7. Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan

het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situation sécuritaire" van 10 oktober 2013) en aan de verweernota (COI Focus "Egypte" "Veiligheidssituatie" van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een duur van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinai, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Verzoekers brengen verder geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.10. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF